Ч. 169. Пятниця 9 серпня (27 липня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Положенє на чорногорско-турецкій границі. — Заколот в Туреччині. — Подорож міністра Поанкаре до Росиї.

У віденьских дипльоматичних кругах, помимо загроженя Туреччини, що зірве всякі дипльоматичні зносини з Чорногорою задивлюють ся досить спокійно на цілий той спір і гадають, що мимо всего не прийде до зірваня дипльоматичних зносин між Чорногорою а Туреччиною, позаяк Туреччині розходило ся передусім о демонстрацию. Граничні спори між Туреччиною а Чорногорою дуже часті, а пояс краю, на якім ведуть ся теперішні борби а від кількох літ спірний між обома державами. Минувшого року Туреччина признала, що той кусень краю є власностию Чорногори, але не відступила єго. Так отже спірна область з права належить до Чорногори, а в дійстности є в посіданю Туреччини.

Тимчасом однако пограничні борби тревають дальше. Чорногорці коло місцевости Акова підпалили турецкий табор, в котрім згоріло 9 вояків. Турецке міністерство війни наміряє змобілізувати одну дивізию резерви і вислати на місце борби між Турками і Чорногорцями.

Послідне засіданє турецкого парляменту, на котрім ухвалено кабінетови votum недовіря, уважає правительство за нелеґальне і неіснуюче, тому в урядовім дневнику нема про него ніякої згадки. Зараз по розвязаню парляменту розпочало правительство нагінку на молодотурків. Посадників міст Смирни, Андрияновополя і инших увільнено від їх урядів і веде ся против них строге судове слїдство за підбурюванє населеня против правительства. Міністерство війни зажадало, аби всї офіцири царгородского ґарнїзону зложили на ново присягу правительству. Всї урядники міністерства, про котрих знають, що они або є членами молодотурецкого комітету, або симпатизують з молодотурками, мусїли підписати реверси, що на будуче не будуть займати ся політикою.

Офіцири, члени военної ліґи, заявили міністрови війни, що з хвилею розвязаня парляменту, офіцирскі комітети розвязують ся.

Правительство переслїдує також молодотурецку прасу. Двох редакторів молодотурецких дневників прогнано з Царгорода. Они безпроволочно поїхали до Атен.

N. Fr. Presse довідує ся з Царгорода, що молодотурецке сторонництво рішило уконституовати ся як парлямент, з осїдком в Адриянополи, не брати участи в нових виборах та завізвати населенє, аби при нових виборах абсентувало ся.

Загалом положенє в Туреччині дуже критичне, хоч не безнадійне. Всї европейскі держави старають ся, аби заколот в Туреччині покінчив ся як найскорше в інтересї спокою і ладу на Балканї. Однако в політичних кругах зовсїм поважно говорять, що сей заколот може покінчити ся ненадійно дуже критично.

Критичну ситуацию в Туреччині хоче очевидно використати Італія. Popolo Romano пише: Хоч Туреччина стоїть перед цілковитим крахом, все-ж таки для неї є ратунок. Не можна, правда, здійстнити теориї, аби Висока Порта була знов тим, чим була з початку, европейскою державою, але Італія буде старати ся задержати можливе status quo і сконсолідоване Туреччини. Тепер може турецке правительство пересьвідчити ся, що на сім сьвіті всьо можливе, лиш одно неможливе, аби Лібія (так назвали Італїянцї Триполїс) лишила ся при Туреччині.

Дальше веденє війни буде мати один результат, знищенє фінансових средств і руїну економічних відносин Туреччини. Най Туреччина заведе лад в державі та поєднає ся з Італїєю, а дорога до сего веде зреченєм ся всяких прав до Лїбії.

Премієр француского кабінету Поанкаре виїхав — як звістно — в понеділок вечером до Росиї в товаристві шефа кавінетової канцеляриї Дешнера. Премієр буде їхати морем на панцирнику Condé і висяде в Кронштадї. Петербургский кореспондент Journal-у повідомляє свою суспільність, що може ся гостина фран-

10)

ПОРУЧНИК.

(З польского — Е. Оржешкової).

(Дальше).

— Але, чи ти думав коли, що се є ідея? Нї; ти кажеш: ідея, се дурниця. Отже ти не розумієш сего, що ідея, се сила, могучійша від твоєї піхоти і кавалериї, від твоїх армат і славних ґенералів, бо войско їх се найлїпші голови і серця, поле їх борби се віки. Нинї вистрілами армат на порох стерта, ідея відродить ся завтра і побіда єї мусить бути нинї, чи завтра і она є висшим розумом від твоєї цифри армії, від твоїх мундурів петербургских і мармoрів, від твого сьміху і гніву—бо она є самою правдою сьвіта і Бога!

Упав на тапчан змучений Александер, зворушена грудь скоро підносила ся в тюремнім повітрю, а сидячий на крок перед ним підніс бліде лице з сивими очима, котрі під рудавими бровами горіли як огонь.

— Я зрозумів... Може не всьо, але богато з сего, що ви говорили, я зрозумів. Так! Ідея —се не дурниця. Може ви або ваші наслідники зробляте так, що буде лїпше жити на сьвіті. А тепер, от що я скажу! Не ви є згубленим чоловіком, хоч вас чекає Сибір, але я... тому, що про такі річи ніколи не думав і не знав... я згублений, пропавший. Хотяй би я був і ґенералом—відчуваю, що я змарнований! Підняв ся зі стільця і поглянув на годинник.

— А все таки, треба іти в службу.

Стиснув сильно руку вязня.

— Дякую вам! Дякую! Дякую!

За що так горячо і довго Авичови дякував? Чи за проясненє темноти, в яку дивив ся перестрашеними вчима? Чи за розбудженє в єго голові думки висшої над баґнети, армати, маляхіти, ґраніти і войскові ревії? Чи може за се братнє „ти“, яке в голосї Александра звучало відгомоном голосу Апалька?

В слїдуючих днях приходив ще кілька разів до келиї вязня, однак на коротко, бо мав якісь важні службові занятя, на котрих збігав єму час. Розмовляли з собою, хоть все про ріжні річи звичайні і незвичайні, поручник оповідав вязневи дещо зі свого житя, о войсковім житю, котре поза службовими чинностями виповняли карти, женщини і гулянка. Він лише тілько, що не був пяком. Впрочім він був такий, як инші....

— Підле житє! — сказав раз. Так жити, то лїпше скінчити так, як Аполько.

Потім Авич не видів єго якийсь час, аж одного дня...

Одного дня капітан Аполінар Карловицкий вийшов від свого приятеля на високім становищи, наче оглушений і осліплений, так перестрашений і пригноблений. Щось чорного висїло єму перед очима, щось тяжкого лежало єму на голові, щось страшного стрясало єго серцем.

На сьвіті був вже серпень; над землею убраною в жовту стерню плив час в чорній одїню і краями єї тут і там зачіпляв об сухі малюнки шибениць, зарисовані на блакиті неба.

Опустїли лїси і голоси оружних боїв перестали лякати птиці, що збирали ся до осїнного відлету; зате заповнили ся і переповнили тюрми, заповнили ся і переповнили зелїзні вози, що відвозили громади людий в відлюдні країни бездонних терпінь.

Задзвонили по містах і дорогах кайдани, розбігло ся по широких дорогах страшні слова: каторга.

Стояли стрункі тополї над дахами дворів сільских, мовчки в тихій серпневій пожежі, слухали чужої мови, що шумно, гордо, не чувано, розлягала ся під ними.

Чи тополї сї були висші від чорних і сухих шибениць? І чи з посеред нив убраних в жовті стернї дивили ся на тї лїнії шибениць, які взносили ся при низьких стїнах місточок і при високих стїнах міст?

Кожде місточко і кождо місто мало свої шибениці. Були они товаришками людий, видом їх очий, предметом їх думок і заправою хлїба.

Від можновладця краю прийшов указ до міст і місточок, щоби в кождім дни якесь число мешканців дістало посторонок на шию. Невідклично і як найскорше.

цуского премієра не буде така величава, як того дехто сподіє ся. Гостина премієра випала на час, коли вся петербургска аристократия виїхала на ферії. Але і до титулу „премієра" не привязують в Петербурзї такої ваги, як до титулу „президента". Коли отже буде програма в дечім змінена, а привитане не буде таке величаве, якби се було в політичнім сезонї, то не належить до сего привязувати великої ваги. Перед своїм від'їздом відбув премієр інтервю з кореспондентом амстердамского Telegraf-у та сказав сему кореспондентови між иншим таке:

Франция не має воєнних намірів. Не можна собі уявити більше мирового правлїня, як републіка. Нема лїпшого мирового сторонництва, як демократия. Франция дбає про те, аби нікого до війни не візвати, бо хоче в мирі працювати для себе. Коли говорило ся про якісь воєнні наміри, то під тим треба розуміти, що Франция береже свою армію і що та армія має в собі високо розвинене почуте національної гордости. Франция не дасть себе обмежити анї в своїх правах, анї в своїй чести. Она мусить бути сильна і мати в сьвітї повагу. Однако наші мілїтарні сили не мають аґресивного характеру, а хто лише дивить ся совістно і критично на події послїдних лїт, дуже добре про се знає.

Новинки.

Львів, 8 серпня 1912.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував в етатї маґазинів продажи тютюну офіц. контр. Йосифа Рисякевича в Новім Санчи, контрольором в IX кл. ранґи. — Президент гал. Дирекциї почт і телеграфів іменував адюнкта Генрича Кунена, почтмайстром в Чорнокінцях великих.

— **Лїцитация.** Дня 9 серпня 1912 о годинї 9 рано відбуде ся в маґазинах товарових стациї в Золочеві публична лїцитация невідобраних товарів, як: рум, вино, кава, меблї, кошики, олива до машин, зелїзо, порожні бочки, дивани, мітли, скла, чай і т. п. о скілько не будуть викуплені.

— **Нове товариство руске.** В недїлю дня 4 с. м. відбули ся в льокали Тов. „Львівска Русь" під проводом п. А. Пісецкого перші загальні збори Тов. руских послугачів публичних. По поясненю статута, котрий вже Намістництво затвердило, ухвалено вкладку місячну для дїйстних членів 2 К і вибрано виділ.

— **Дрібні вісти.** У віденьскім парляментї зладжено тепер для послів 12 кабін з ваннами і тушами. Вже в найблизшій сесиї будуть посли в парляментї купати ся. — Никола Ленчук відсиджуючий кару в „Бриґідках" втїк з роботи при ул. Сьв. Хреста. — При ул. Піярів ч. 56 помер наглою смертию робітник Войт. Ґраєвский лїт 73. — Знайдено книжочку каси хорих Андрія Ковальчука.

— **З женьскої ґімназиї СС. Василиянок** у Львові. Вписи до приготовляючої кляси і кляс II.—VII. в женьскій клясичній ґімназиї СС. Василиянок у Львові при ул. Потоцкого ч. 95, середної школи, що із всїх єї типів (клясична, реальна і реформована реальна ґімназия, реальна, лїцей та учительска семинария) подає образоване в спосіб найдоскональший і для молодїжи найприступнїйший тай уможливляє дівчатам вступ до всїх дозволених для них студий на університетї і наук фахових без найменших обмежень, відбудуть ся в днях 2 і 3 вересня в год. від 9—12 і 4—6, вступні іспити до кляси приготовляючої і I. 3 вересня, а до кляс II.—VII. в днях 5—10 вересня. Шкільний рік 1912/13 зачне ся Богослуженєм, на яке обовязані явити ся всї вписані до закладу учениці. Від дня 5 вересня відбувати ся буде правильна наука. Ґімназия єсть получена з інтернатом, поміщеним в найздоровійшій сторонї Львова та уладженім по найвибагливійшим вимогам ґіґієни й вигоди.

Близших інформаций що до оплати за удержане в інтернатї і за впис та науку в ґімназиї уділяє за попереднім надісланєм почтової марки Ігуменат СС. Василиянок при ул. Потоцкого ч. 95.

Кромі звичайних кляс ґімназиї будуть при сїм закладі істнувати також приготовляючі курси до переходу до відповідної кляси ґімназиї для учениць лїцеїв і учительских семинарий, які бажали би осягнути не лише взагалї ґімназийне сьвідоцтво зрілости, але й справді найвисше т. зв. середне образоване, яке дає лише ґімназия клясична. Особливо могуть стати сї курси в пригоді лїцеальним матуристкам, які по дотеперішній практицї одержують від ц. к. Ради шк. краєвої при переходовім іспитї до ґімназиї увільнене від іспиту з релїґії, наук природи і всесьвітної історії. — Висоту оплати за науку на сих курсах установить ся пізнїйше відповідно до числа кандидаток, які зголосять ся. — О. Спиридон Кархут, директор женьскої ґімназиї СС. Василиянок у Львові.

— **З Яворова доносять:** В приватній жіночій семинариї учительскій і школї видїловій СС. Василиянок в Яворові вписи і вступні іспити будуть відбувати ся в днях 2 і 3 вересня с. р. Дня 3 вересня відправить ся торжественне богослуженє. Ті, що вступають на перший рік семинариї, повинні виказати ся: 1) метрикою хрещеня, 2) сьвідоцтвом шкільним і 3) сьвідоцтвом лїкарским. — В институтї за цїле

Число тих предметів найбільшої кари і пімсти була точно для кождого міста і місточка визначене. Тут мало їх бути три, там десять і т. д. Вибір належав до тих, котрі на кождім місци розслїджували вину. Сказав о одержанім розказї капітанови Карловицкому єго приятель високо поставлений і також про се, що на місточко в якім були, припросло і трех будучих висільників.

На кого випаде вибір, приятель не знав, але се мусить сказати і до сего свого давного співтоварища приготовити, що може випасти і на повстанців, особливо на Александра Авича.

— Як то? Бог з тобою! Се не може бути! Се лише для тих, що утїкли з войска, або щось страшнїйшого... Але він...

Він! Через него се, через него властиво згинула цїла рота войска, забито молодого і здібного сотника козацкого, покрив цїле войско такий сором.

— Зрозумійже ти, Аполїнар, що се страшна вина, а твій свояк побільшує єї ще поставою, яку заховає супроти комісиї. Признає ся вправдї до своєї вини, але не оказує анї тїни жалю, що так зробив. І нічого більше, крім сего, що так зробив, сказати не хоче. Є скритий, гордий, загонистий. Виривають ся єму деколи при судиях необережні слова, що правда, скоро повздержує, але котрі, коли раз скаже, не загинуть в памяти. Судиї не люблять єго і уважають за найнебезпечнійшого, за найшкідливійшого. Є також зізнанє посторонних людий, які обвиняють єго. Ширив бунт, намовляв до него других, згромаджував оруже, служба єго довозила до табору бунтівників поживу. Дуже, дуже правдоподібно, що вибір впаде і на него також. Зрозумій, Аполїнар, що я не є членом комісиї, і що се до мене не належить і що повтаряю лише то, що люблю тебе як свою душу і хочу, щоби ти про се, що міцно заболить, довідав ся з зичливих уст. Отже се біда, мати свояків межи такими... і ще любити їх. Я жалую тебе голубчику, і всьо, що в моїй силї, буду робити, щоби се не відмінило ся і єго не було. Але я не є всемогучий і єсли навіть викручу єго від шибеницї то від каторги за нїчо в сьвітї... Єсли не на шибеницю, то до каторги мусить піти... як не за свої проступки, то за гордість і скритість, за се, що зле сам для себе успособив судиїв. На се вже я нічого порадити не можу.

Не був приятель, на високім становищи злим чоловіком, був навіть вдячний і милосердний.

Одно ще може зробити, для свояка приятеля. Випросить у членів комісиї, щоби ще раз покликали єго перед себе і спробували, чи не спаметає ся, чи не умякне, чи не виявить ріжних там річий, про які до тепер надармо єго питали. Могло би се їх успокоїти і дещо зєднати для него.

— Вже я так зроблю, що єго покличуть ще раз перед комісию, а ти, Аполїнар, попрацюй над ним, щоби упокорив ся, зм'як і виявив...

Подякував поручник свому високо поставленому приятелеви за єго признє, за єго добру волю, але довго не міг говорити, бо мову і думки мав замотані. Ще про се запитав:

— Як скоро може се наступити?

— Що?

— Ну, як скоро будете вішати?

— Змилуй ся, Аполїнар, чи се я?

— Нї, не ти, не ти голубчику, але як скоро?

— За тиждень, за десять день найпізнїйше. В указї стоїть: чим скорше.

— Добре. А візване до комісиї?

— Може за пять, або шість день, не скорше... бо они мають там богато роботи...

— Позволиш довідувати ся?

— Якжеж! Зовсїм природно!

— Що дня?

— Що дня, Аполїнар, я на твої услуги і ще... нїколи досить не відплачу ся...

Сходив зі сходів свого приятеля, наче заглушений, осліплений і як вийшов на улицю, що висїла перед єго очима темнота чорночервоно накраплювана. Добрий був для него приятель і для єго племінника, але справедливо сказав що не був всемогучим.

Забув поручник Карловицкий о тім, що збрехав перед своїм приятелем і що Авич не був єго свояком. Кілька разів назвав єго в своїх думках племінником, а все відчував що серце і голова єго так болять, як тих, що ідуть за похороном найдорожших осіб. І ще гірше, бо о похоронї який наступить, вже звістно на день або на два, а се впало так несподівано. Знав і перше, що якась біда мусить стати ся. Певно відберуть маєток, зашлють на Сибір; однак се би ще нічого не було... Такий сьмільчак і без маєтку на вигнаню... особливо з такою судженою. З вигнаня вертають люди... Але шибениця! Каторга або шибениця! І вибирай тут чоловіче, що гірше а що лекше! Одно і друге, наче мара заглядають єму в очи. Шибеницю видів так виразно як би справдї стояла перед ним і чув дзвонене кайдан. І стук молотів, свист нагайкі... Чорт зна, який се сьвіт! які люди! Яке наше жите!

Порейшов улиці місточка, нїчо і нїкого не бачучи, аж вийшов в поле. Тут повів вітру дещо отверезив єго. Станув, поглянув на годинник, подумав: може які службові обовязки? Може треба повертати до них? Нї, на щастє, нинї всьо вже зробив і аж до кінця дня мав вільний час. Пішов дальше дорогою, що бігла серед жовтої стернї і єго плечиста постава зникла в глубині лїса.

Вечір зближав ся над лїсом, тільки рубець сонця було видно коли вертав до місточка. Кілька годин перебув сам один серед самотних думок, ходячи лїсними дорогами, або сидячи на колодах.

Чи самота і природа вернули єму спокій і розвагу? Бо черти лиця мав спокійні, карк випрямлений і хід спокійний, рівний. Ішов скоро і коли був на улицях місточка почав ще скорше іти. Ішов прямо до тюрми.

Коли лише замкнули ся за ним двері келї Авича, без слова повитаня запитав:

— Де мешкає ваша суджена?

— Але она і єї мати були нинї тут, — весело закликав Авич.

— То може суть ще в місточку?

— Нї; відїхали звідси домів.

— Де сей дім? де сей дім? як називає ся сей маєток? Кілько верств звідси? — засипував питанями поручник і тепер знову можна було побачити в єго очах муку душі і горячку тіла.

Авич урадований новим приходом судженої, сьміяв ся.

(Дальше буде).

удержане враз з наукою в школі виділовій платить ся 40 К а в семинарії 52 К місячно. Учениці курсу приготовляючого враз з наукою платять 46 К. Вступний іспит 10 К. — Точнійші інформациї подає на жадане заряд монастиря СС. Василиянок в Яворові.

— Вписи і вступні іспити до жіночих шкіл СС. Василиянок в Станиславові, а то: до школи народної (4 кляси), виділової (1 перша кляса), семинарії учительскої (4 роки) і реальної ґімназиї (2 перші кляси) відбудуть ся дня 29, 30 і 31 серпня.

Услівя принятя до інституту слідуючі: оплата за удержане враз з шкільною наукою за учениці школи народної і виділової 50 К, за кандидатки семинаря учительскоо 55 К, за ґімназиястки 60 К місячно.

Близші інформациї що до заосмотреня інституток в виправу і т. п. подасть Управа Інститу на жадане письменно.

З шкільним роком 1912/13 вводить ся одностріј, тому нових суконь справляти не треба, бо материяли спроваджує Інститут і тут шити ся буде.

Від Управи Інституту СС. Василиянок в Станиславові, ул. Заболотівска ч. 15.

— Товариство учителів висших шкіл „Учительска Громада" в Коломиї отвирає з днем 1 вересня с. р. І. клясу приватної клясичної ґімназиї для дівчат з рускою викладовою мовою. Вписи 2 вересня с. р. в будинку приватної учительскої семинариї ул. Міцкевича ч. 5. Вступні іспити відбудуть ся 3 вересня с. р., опісля розпічне ся правильна шкільна наука. До впису принести метрику і шкільне сьвідоцтво, коли учениця ходила до школи. Оплату за науку назначить ся пізнійше. Приміщене знайдуть дівчата в „Дівочій бурсї" тов. „Руских жінок" в Коломиї, евентуально в „Інституті для дівчат Руск. педаґоґічного Товариства" або по домах рускої інтеліґенциї в Коломиї.

— Шпиґуньска справа. З Галича доносять: Дня 29 липня приїхала тут зі Львова судова комісия і перевела ревізию при асистенциї жандармерії стягненої з кількох станиць, у заступника бурмістра, Івана Крижановского, міского касиера Льва Павловского і у радного Андрія Маслянки. Пошукувано за слідами шпиґуньства в користь Росиї. По переведеню ревізиї в домах, пішла комісия з Павловским до міскої каси в маґістраті і перешукала там его бюрко та забрала якісь письма, котрих зміст і значінє поки що держить ся в тайні. При ревізиї забрала комісия також боксери.

Телеґрами.

Москва 8 серпня. Вчера отворено тут всесловяньский з'їзд пасічників. Прибуло около 500 Болгарів, Чехів і Хорватів. Поляки не беруть учтсти.

Льондон 8 серпня. Палата послів відрочила ся до дня 7 жовтня.

Чікаґо 8 серпня. Серед оваций треваючих три чверти години заіменовано Русвельта кандидатом на президента Сполучених Держав.

Константинополь 8 серпня. В Солуни заведено стан облоги.

Константинополь 8 серпня. Події над турецко-чорногорскою границею вже, як здає ся, залагоджені. Від двох днів перестали з обох сторін стріляти. Чорногорский посол явив ся у Порти і заявив міністрови справ заграничних, що Чорногора відкличе войско із сторін Мойковаца, але посол цілу вину тої події зложив на турецке войско.

Міністер справ заграничних заявив, що Порта видасть пограничній сторожи приказ запестати стріляти, уникати всякої провокациї і відкликати войско із згаданої полоси. Турецкий комісар граничний одержав приказ разом з чорногорским комісарем розвести слідство. Зачувати, що на границю буде висланий високий офіцир турецкий.

Париж 8 серпня. З Константинополя доносять: Зачувати, що правительство казало арештувати Джавіда-бея проводиря Молодотурків, котрий від'їхав до Солуня. Наказ той видано з причини бесіди, яку виголосив в понеділок на засіданю палати, а котру правительство уважає за взиване до бунту. Зачувати також, що правительство поставить перед суд 42 офіцирів, котрі в неділю взяли участь в маніфестациї на горі свободи.

Константинополь 8 серпня. Ухвала ради міністерияльної в справі проголошеня стану облоги в Солуни, була викликана донесенем, що Джавід-бей і Талаат-бей наміряли довести до збору послів в Солуни і до утвореня щось в роді парляменту, щоби аґітувати против нового правительства. Стан облоги виконують дуже строго.

Курс львівский.

Дня 7 серпня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр.	675·—	685·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	410·—	416·—
Зелїв. Львів-Чернів.-Яси	538·—	544·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	472·—	482·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	110·—	—.—
Банку гіпотечного 4½ прц.	97·—	97·70
4½% листи заст. Банку краєв.	97·50	98·20
4% листи застав. Банку краєв.	89·30	90·—
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	95·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	94·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	85·—	85·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·10	97·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%.	96·—	96·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	85·80	86·50
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	87·50	88·20
„ м. Львова 4% по 200 К.	85·50	86·20
IV. Льоси. (Курс віденський)		
Австрийскі черв. хреста	50·75	56·75
Угорскі черв. хреста	34·—	40·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	82·—	88·—
Базиліка 10 К	31·50	35·50
Йошів 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·40
Рубель паперовий	2·57	2·77
100 марок німецких	117·65	117·85
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділи і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

В друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.